

Mészáros József

Nyugdíjrendszerek megváltozott környezetben

A nyugdíjrendszerek alapfeltevései

Történelmi szempontból a legrégebb nyugdíjrendszer is viszonylag új fejlemény. Lényegében a legújabb kor terméke, s elválaszthatatlan attól, hogy jelentősen megnőtt a születéskor várható élettartam, s bizonyos értelemben beköszöntött a társadalom demográfiai öregedésének korszaka. Ennek egyik legfontosabb megjelenési formája a 3 szakaszos (inaktív-aktív-inaktív) életpálya, ami mára általánossá vált abban az értelemben, hogy minden most született csecsemőnek 80-90%-os esélye van ilyen életpályát megvalósítani.

A kisközösségi, családi kapcsolatok gazdasági értelemben vett felbomlása az ipari forradalom időszakában megkezdődött, és az 1800-as évek végére vált általánossá.

Az első nyugdíjrendszereket a munkavállalói csoportok rokkantsági, öregségi és hátramaradotti ellátásának biztosítására hozták létre. E csoportok vagy a nagyipari munkásság, vagy a tisztviselők köréből kerültek ki. Az 1800-as évek végén, illetve a 20. század elején az e körben foglalkoztatottak döntő többsége férfi volt, s az alkalmazottak jövedelmi, családi pozíciói stabilak, homogének voltak. (Érdekes az Egyesült Államok és a kontinentális Európa összehasonlítása: az adatokból jól látszik, hogy Európában az egyes társadalmak sokkal fontosabbnak tartották a szociális védőháló kialakítását, míg az Egyesült Államokban az egyéni felelősség és feladatvállalás szerepe volt hangsúlyos.) (1. táblázat)

1. táblázat

Nyugdíjrendszerek kialakulása Európában

	Ipari baleset	Betegség	Nyugdíj
Belgium	1903	1894	1900
Hollandia	1901	1929	1913
Franciaország	1898	1898	1895
Olaszország	1898	1886	1898
Németország	1871	1883	1889
Írország	1897	1911	1908
Egyesült Királyság	1897	1911	1908
Dánia	1898	1892	1891
Norvégia	1894	1909	1936
Svédország	1901	1891	1913
Finnország	1895	1963	1937
Ausztria	1887	1888	1927
Magyarország	1887	1887	1928
Svájc	1881	1911	1946
Ausztrália	1902	1945	1909
Új Zéland	1900	1938	1898
Kanada	1930	1971	1927
USA	1930	-	1935

2. táblázat

A közösségi kiadás a GDP százalékában

Ország/év	1920	1937	1960	1990
Ausztria	14,7	15,2	35,7	48,6
Franciaország	27,6	29,0	34,6	49,8
Németország	25,0	42,4	32,4	47,1
Olaszország	22,5	24,5	30,1	53,2
Norvégia	13,7	19,0	29,9	53,8
Svédország	8,1	10,4	31,0	59,1
Svájc	4,6	6,1	17,2	33,5
Egyesült Királyság	26,2	30,0	32,2	39,9

Forrás: Esping-Andersen, 1990

A járulékbeszedés a munkavállalói csoportoktól relatíve egyszerű volt, a befizetések elkerülése pedig lehetetlen. A társadalombiztosítási nyugdíjrendszerek három alapfeltevés mentén szerveződtek. A társadalmat a demográfiai egyensúly vagy a növekedés jellemezte, a foglalkoztatási szerkezet stabil, a gazdaság pedig a lassú, de egyenletes növekedés periódusában volt.

Mint az 1-es számú táblázatból is világosan látszik, a 20. század az állami szociális rendszerek kiépülésének és sikertörténetének időszaka volt. A 20. század elejére lényegében mindegyik fejlett állam kialakította társadalombiztosítási fedett rendszerét, s ezek a második világháború után a háború pusztításának mértékétől függően alakultak át felosztó-kirovó rendszerekké. Ezt a folyamatot a költségvetés szerkezetének átalakulásában is nyomon követhetjük. (2. táblázat)

A társadalom nemzetállami keretekben működött, világos volt, hogy kik az adó- és járulékfizetések alanyai, és hasonlóan az ellátottak köre is egyszerűen meghatározható volt. Nemzetközi mobilitás lényegében nem volt, az emberek többé-kevésbé ugyanazon a helyen éltek le életüket, ahol megszülettek.

Hazánkban az 1891. évi XIV. törvény vezette be a munkások kötelező betegségbiztosítását. A nyugdíjakra vonatkozó első törvényi szabályozás a közszolgálatban dolgozókra vonatkozott. Az 1912. évi LXV. törvény nyugdíjrendszert hozott létre a köztisztviselők részére, amely rendszert közvetlenül az állami költségvetésből finanszíroztak (a közszolgálati nyugdíjrendszereket – ahol vannak – szerte a világon, közvetlenül a költségvetésből

szokás finanszírozni). Az 1928. évi XL. törvény vezette be Magyarországon a kötelező öregségi, rokkantsági és hátramaradotti (özvegyi, árva-) biztosítást az alkalmazottakra. Ez a biztosítás nem terjedt ki a mezőgazdasági dolgozókra. A korhatár 65 év volt, a kötelező járulék 5%, amelyet a munkavállaló és munkáltató közösen fizetett. A második világháború után a korábbi tökefedezeti rendszerről az akkori gazdasági, társadalmi berendezkedésnek megfelelő felosztó-kirovó rendszerre tértek át. Az 1951. évi XXX. sz. törvényerejű rendelet egy összetett nyugdíjszámítási formulát állapított meg, a nyugdíjjárulék akkoriban 4% volt, amelyet a munkáltató fizetett. A nyugdíjrendszert az 1975. évi II. törvény egységesítette és terjesztette ki alapvetően minden magyar állampolgárra. (A magyarországi nyugdíjrendszer történetéről ld. Kozári 2012.) A magyar nyugdíjrendszer lényegében 1970-re érett be.

A jelenlegi nyugdíjrendszereket érő kihívások

Az 1980-as évektől kezdődően a fejlett társadalmak jelentős változáson mentek át. Így a demográfiai egyensúly megbomlott, a foglalkoztatás szerkezete radikálisan megváltozott, a jóléti államok finanszírozása egyre nehezebbé vált. A nemzetállami keretek között működő intézmények jelentős kihívásokkal néztek szembe. Egyfelől a gazdasági globalizáció, másfelől a nemzetállamok fölötti transznacionális intézmények megjelenése is radikálisan új helyzetet teremtett.

3. táblázat**A 65 éven felüli népességből az ellátottak aránya 1939-ben**

Ország	A 65 éven felüliek közül nyugdíjban részesül (%)
Ausztrália	54
Ausztria	35
Belgium	46
Kanada	24
Dánia	61
Németország	66
Olaszország	16
Hollandia	52
Norvégia	53
Svédország	79
Svájc	5
Egyesült Királyság	67
Egyesült Államok	5
Átlag	40

Forrás: Esping-Andersen, 1990

Demográfiai kihívások

Az utóbbi évtizedek felerősítették a korábbi folyamatokat, azaz a csökkenő születésszám, a meghosszabbodott életkor következtében a fejlett társadalmak korfája átalakult. Míg korábban az idősebbek voltak kisebbségben, napjainkra az idős korosztály fiatalokhoz viszonyított aránya radikálisan megváltozott. Ez

új kihívásokat jelent, hiszen az időskori ellátórendszerek finanszírozása más alapfeltevésre épült, arra, hogy a mindenkori aktív korosztályok a jelenleginél jóval nagyobb arányt képviselnek az idősekhez képest.

E kihívással párhuzamosan szerte a világban lényegében a hetvenes évekre vált a teljes társadalom nyugdíjrendszerek által lefedetté, és ennek hatása is napjainkra érzékelhető. (3. táblázat)

4. táblázat**Születéskor várható átlagos élettartam nemenként Magyarországon, 1900–2010**

Év	Férfi	Nő
1900	36,6	38,2
1910	39,1	40,5
1920	41,0	43,1
1930	48,7	51,8
1941	55,0	58,2
1950	59,9	64,2
1960	65,9	70,1
1970	66,3	72,1
1980	65,5	72,7
1990	65,1	73,7
2000	67,1	75,6
2005	68,6	76,9
2010	70,5	78,1

Forrás: KSH Demográfiai Évkönyv, 2010.

A demográfiai folyamatok két irányból is érintik a nyugdíjrendszereket. A termékenység, a születésszám csökkenése egyfelől, a várható élet-

tartam megnövekedése másfelől új, e rendszerek keletkezésének körülményeihez képest radikálisan új környezet körvonalazódik. (4. táblázat)

5. táblázat

65 éves életkorban várható élettartam nemenként néhány európai országban, 2010

Ország	Férfi	Nő
Ausztria	17,9	21,4
Csehország	15,5	19,0
Magyarország	13,8	17,6
Németország	17,8	20,9
Portugália	17,1	20,6
Svédország	18,3	21,2

Forrás: KSH Demográfiai Évkönyv, 2011.

6. táblázat

65 éven felüliek aránya a 15–64 évesekhez viszonyítva (%)

Ország	1980	2000	2010	2030	2050
Ausztrália	14,7	18,0	19,8	32,2	37,2
Ausztria	24,0	21,5	24,0	40,0	53,6
Belgium	21,0	25,2	26,0	42,6	48,3
Kanada	13,8	18,7	20,7	37,3	40,1
Dánia	22,3	22,7	25,8	38,4	40,3
Finnország	17,7	22,2	25,4	43,5	44,0
Franciaország	21,9	24,4	25,3	38,7	44,2
Németország	23,7	24,0	29,6	43,3	48,7
Görögország	20,5	26,7	30,3	42,3	64,5
Írország	18,3	16,8	18,2	28,3	39,9
Olaszország	20,4	26,9	31,4	49,1	65,7
Luxembourg	20,0	21,2	23,4	37,1	45,2
Hollandia	17,4	20,2	23,0	43,0	49,1
Új Zéland	15,7	17,7	18,9	30,4	34,3
Portugália	16,4	23,2	25,2	35,9	56,3
Spanyolország	17,0	24,9	27,0	42,3	72,0
Svédország	25,4	27,1	29,7	43,4	46,5
Egyesült Királyság	23,5	24,6	25,9	38,3	42,2
Egyesült Államok	16,9	19,0	19,5	33,6	35,5

Forrás: World Labour Report, 2000

Az 1960-as évek társadalmi változásai: a nők munkába állása, megnövekedett iskoláztatása, és a megváltozott értékrend a termékenység radikális változását eredményezte az elmúlt harminc évben.

Míg 1970-ben alig volt olyan európai állam, ahol a teljes termékenység 2,00 alatt lett volna, napjaink-ra ez az adat 1,5 körül ingadozik. (7-8. táblázat)

7. táblázat

A teljes termékenységi arányszám

Ország	1970	1980	1990	2000	2010
Ausztria	2,3	1,7	1,5	1,3	1,4
Bulgária	2,2	2,1	1,8	1,3	1,5
Ciprus	2,5	2,5	2,4	1,8	1,4
Csehország	1,9	2,1	1,9	1,1	1,5
Dánia	2,0	1,6	1,7	1,8	1,9
Egyesült Királyság	2,4	1,9	1,8	1,6	2,0
Észtország	2,2	2,0	2,0	1,4	1,6
Fehéroroszország	2,3	2,0	1,9	1,3	1,3
Finnország	1,8	1,6	1,8	1,7	1,9
Franciaország	2,5	2,0	1,8	1,9	2,0
Görögország	2,4	2,2	1,4	1,3	1,5
Hollandia	2,6	1,6	1,6	1,7	1,8
Horvátország	1,8	1,9	1,7	1,4	1,5
Írország	3,9	3,2	2,1	1,9	2,1
Lengyelország	2,3	2,3	2,1	1,3	1,4
Lettország	2,0	1,9	2,0	1,2	1,2
Litvánia	2,4	2,0	2,0	1,3	1,6
Luxemburg	2,0	1,5	1,6	1,8	1,6
Magyarország	2,0	1,9	1,8	1,3	1,3
Németország	2,0	1,6	1,5	1,4	1,4
Norvégia	2,5	1,7	1,9	1,9	2,0
Olaszország	2,4	1,6	1,3	1,2	1,4
Oroszország	2,0	1,9	1,9	1,2	1,2
Portugália	3,0	2,3	1,6	1,6	1,4
Románia	2,9	2,4	1,8	1,3	1,3
Spanyolország	2,9	2,2	1,4	1,2	1,4
Svájc	2,1	1,6	1,6	1,5	1,5
Svédország	1,9	1,7	2,1	1,5	2,0
Szlovákia	2,4	2,3	2,1	1,3	1,4
Szlovénia	2,1	2,1	1,5	1,3	1,6
Törökország	5,7	4,4	3,0	2,5	2,0
Ukrajna	2,1	2,0	1,9	1,2	1,4

Forrás: KSH. Demográfia évkönyv, 2011

A fenti trendek folytatódása esetén az európai társadalmak radikális előregedésével kell számolnunk, amennyiben a termékenység a jelenlegi szint körül stabilizálódik, akkor is a jelenleginél jóval nagyobb számú idősről kell a társadalomnak gondoskodnia. A jelenlegi szociális rendszerek erre még nincsenek felkészülve. A nagy nemzetközi szervezetek, mint a Világbank, az OECD, vagy az Európai Unió különböző tanulmányokat és felkészülési programokat indítottak a társadalombiztosítási rendszerek felkészítésére, a megnövekedett létszámú idős korosztályok ellátására. Azonban a közkeletű hiedelmekkel

ellentétben nem csak a demográfiai változások azok, amelyek a társadalombiztosítási rendszereket jelentős kihívásokkal állítják szembe.

A fejlett államok növekvő munkaerő-szükségletüket a hatvanas-hetvenes években aktív bevándorlási politikával elégítették ki. Napjainkban ezek a társadalmak kénytelenek szembesülni a bevándorlók részlegesen sikerült integrációjával. Erre a legtöbb állam egy megváltozott bevándorlási politikával válaszol. Kérdés, hogy a gazdasági növekedés fenntartása lehetséges-e tartósan szűkülő munkaerőpiac mellett.

8. táblázat**Élveszületés Magyarországon**

Év	Élveszületés	Élveszületés ezer lakosra	Teljes termékenységi arányszám
1880	235 730	44,4	
1890	245 289	41,0	
1900	268 019	39,7	
1910	265 457	35,1	
1920	249 458	31,4	
1930	219 784	25,4	
1940	185 562	20,0	
1950	195 567	20,9	
1960	146 461	14,7	2,02
1970	151 819	14,7	1,97
1980	148 673	13,9	1,92
1990	125 679	12,1	1,84
1995	112 054	10,8	1,57
2000	97 597	9,6	1,33
2005	97 496	9,7	1,32
2010	90 335	9,0	1,26

Forrás: KSH Demográfia évkönyv, 2011

9. táblázat**Foglalkoztatottság Magyarországon, Csehországban és Németországban (20–64 éves népesség %-ban)**

	1998	2000	2005	2008	2009	2010	2011
EU (27 tagállam)	65,5	66,6	68	70,3	69	68,6	68,6
Csehország	73,4	71	70,7	72,4	70,9	70,4	70,9
Magyarország	58,8	61,2	62,2	61,9	60,5	60,4	60,7
Németország	67,2	68,8	69,4	74	74,2	74,9	76,3
Férfiak							
EU (27 tagállam)	75,5	76	76	77,9	75,8	75,1	75
Csehország	83	80,2	80,1	82	80,2	79,6	79,9
Magyarország	66,6	68,9	69,2	69	67	66	66,8
Németország	75,6	76,5	75,6	80,1	79,6	80,1	81,4
Nők							
EU (27 tagállam)	55,6	57,3	60	62,8	62,3	62,1	62,3
Csehország	63,9	61,9	61,3	62,5	61,4	60,9	61,7
Magyarország	51,4	53,9	55,6	55,1	54,4	55	54,9
Németország	58,6	60,9	63,1	67,8	68,7	69,6	71,1

Forrás: EUROSTAT, 2013

10. táblázat**Idősebb férfiak a munkaerőpiacon, foglalkoztatottság 55–64 éves férfiak között (%)**

	1960/1962	1970	1984/1985	Változás
Norvégia	90	87	80	-12
Svédország	92	85	76	-14
Franciaország	80	75	50	-30
Németország	83	82	58	-25
Hollandia	85	81	54	-31
Kanada	86*	84	71	-15
Egyesült Királyság	94	91	69	-25
Egyesült Államok	83	81	69	-14

*Kanada esetében 1965-ös adat szerepel 1960-as helyett

Forrás: ILO

Megváltozott munkaerőpiac

Az utóbbi tizenöt évben a klasszikus foglalkoztatási szerkezet jelentős mértékben átalakult. A gazdaság szerkezetének változása a nagyipari foglalkoztatottak arányát jelentősen lecsökkentette, míg a szolgáltatások területén egyre többen dolgoznak. Ez a folyamat átalakította az alkalmazottak klasszikus bér munkás szerepkörét. Megjelentek az atipikus foglalkoztatási formák, megnőtt a részmunkaidőben foglalkoztatottak száma, és az önfoglalkoztatottak aránya is megnövekedett. Ez a jelenség nagyon jelentős kihívást jelent a nyugdíjrendszerek számára, különösen a nem fedezett, kiváltképp pedig a biztosításmatematikailag nem korrekt rendszerek esetében. A biztosítottak egyre rövidebb munkában töltött életszakasz idején fizetnek járulékot, míg egyre hosszabb ideig élvezik járadékaikat. A járulékfizető időszak esetén is gyakran csak részmunkaidőben foglalkoztatottak, így alacsony járulékot fizetnek a már nem aktív korosztályok ellátására. (9-10. táblázat)

Globalizáció és a jóléti rendszerek kapcsolata

Globalizáción legalább két dolgot szokás érteni. Az egyik a tőke és a termelés nemzetközivé válása, azaz a nemzetállamok mint gazdasági egységek visszaszorulása. A globalizáció másik jelentése a nemzetállamok, mint állami jogi keretek visszaszorulása, ezt a folyamatot nevezik transznacionalizációnak is. Mind a két jelenség jelentős mértékben befolyásolja a nyugdíjrendszerek fenntarthatóságát. Az előbbi

jelenséget tekintve a tőke nemzetközivé válása jelentős mértékben megváltoztatja a korábban nemzetállami keretek között működő nyugdíjrendszerek alapfeltételeit. Egyfelől átalakítja a foglalkoztatás szerkezetét, megnöveli a munkaerő mobilitását, és nyomást gyakorol a nemzetállamokra a munkaerő árának csökkentése tekintetében, hiszen az egyes nemzetállamok munkaerő-piacai versengenek a nemzetközi társaságok befektetéseirért. A globális pénzügyi társaságok pedig a nyugdíj-megtakarításokat piacként kezelve igyekeznek a nemzetállamokat fedezett rendszerek kialakítására ösztönözni. E folyamattal párhuzamosan a globalizáció együtt jár az egyenlőtlenség növekedésével, különösen igaz ez a kevésbé fejlett országokra. Ezekben az országokban a munkaerőpiac egyes szereplői bekapcsolódnak a nemzetközi munkaerő-megosztásba, és így versenyképes béreket tudnak elérni, míg mások az erősen szegmentált munkaerőpiac alsóbb hányadában kénytelenek elhelyezkedni.

A nemzetállami kereteket nemcsak a termelés nemzetközivé válása feszegeti, hanem a korábban nemzetállami keretek között működtetett intézmények nemzetközivé válása is. Ezt a folyamatot nyomon követhetjük az Európai Unió fejlődésén is.

A szociális biztonság intézményeinek kerekét az utóbbi néhány évtized alaposan megváltoztatta. Egyelőre még csak nemzetközi szerződések befolyásolják – mint az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata, az Európai Szociális Charta – az egyes nemzetállamokon belül működtetett társadalombiztosítási intézményeket, de az elkövetkezendő évtizedekben, legalábbis az EU keretein belül

még a kötelező nyugdíjrendszer szabályozása is részben nemzetállamok fölöttivé válhat.

A gazdaság és az intézmények nemzetközivé válása majd minden államot új kihívásokkal szembesít. A társadalombiztosítási ellátórendszerek nemzetállami keretek között szerveződtek még az 1900-as évek fordulóján. A nemzetállami keretek, mint gazdasági és szervezeti keretek is egyre kevésbé működőképesek. Az 1900-as évek elején a nemzetállam mint egységes gazdasági térség egy jól definiált egység volt, a transz- és multinacionális vállalatok megjelenése azonban új helyzetet teremtetett. A jelenlegi felosztó-kirovó elven működő szociális rendszer nagymértékben függ a járulékfizetők stabilitásától. A megnövekedett migráció a járulékfizetők tömegeit viheti át egyik országból a másikba. A célországok esetén többleteket, míg a kibocsátó ország esetén jelentős hiányokat eredményezve. Ezek a folyamatok az elkövetkezendő évtizedeket fogják jellemezni, előrejelzésükre még kevés tapasztalattal rendelkezünk, de megállapíthatjuk azt, hogy jelentős kihívást fognak okozni a jelen formájú szociális rendszernek.

Merre tovább?

Az előzőekből világossá válhat az olvasó számára, hogy a kontinentális Európa nyugdíjrendszerei is a kettős demográfiai kihívás, az alacsony foglalkoztatottság és a globalizáció kihívásaival kell, hogy szembenézzenek. A hazánkban 2010 óta folytatott gazdaság- és társadalompolitika fókuszában az e kihívásokra adott válaszok állnak. A demográfiai kihívásra, a középosztály alacsony termékenységére adott válasznak tekinthető a családi típusú adózás, a gyermekkedvezmények bevezetése, amely stabil működés esetén hosszabb távon növelheti a gyermekszámot a középosztály családjaiban. A korhatár előtti nyugdíjazás lehetőségeinek szűkítése a foglalkoztatás növelését célozza, és így egyfelől a járulékfizetői bázist növeli, másfelől az ellátottak körét szűkíti. Az előzőekben közölt 9. számú foglalkoztatási táblából következően ha a cseh foglalkoztatási szintet elérjük, azaz mintegy bő 6%-kal növeljük a hazai foglalkoztatást, abban az esetben az össz-járulékszint mintegy 3,5%-kal csökken. Abban az esetben, ha a német foglalkoztatási szintet sikerülne elérnünk, amely mintegy 16%-os foglalkoztatás-bővülést jelentene, akkor mintegy

9%-os járulékszint-csökkenéssel kalkulálhatnánk, amely járulékcsökkenéseknek hatásaként ismét bővülhetne a foglalkoztatás, és így egy önmagát erősítő folyamatként nemcsak a gazdaság, de az ellátórendszerek helyzete is javulna.

A magánnyugdíj-pénztári rendszer átalakítása részben a globalizáció kihívására adott válasznak tekinthető. A korábbi intézményrendszer a multinacionális pénzügyi intézmények érdekét szolgálta elsősorban, nem pedig a biztosítottakét, illetve az államháztartását. Az átalakítás fő célja a biztosítottak érdekeinek figyelembevétele mellett az államháztartás egyensúlyának megteremtése volt.

Összefoglalásként megállapíthatjuk tehát, hogy a több mint 100 éve keletkezett társadalombiztosítási nyugdíjrendszerek alapfeltevései átalakulóban vannak, és napjainkban lényegesen más feltételek között kell, hogy e rendszerek működjenek. E feltételeknek megfelelő rendszerek kialakíthatók, illetve a nyugdíjrendszer gazdasági és társadalmi környezete is alakítható, nem szükségszerű az alacsony termékenység, az alacsony foglalkoztatottság, valamint a multinacionális tőkének való kiszolgáltatottság.

Irodalom

Banyár J. – Mészáros J. (2003): Egy lehetséges és kívánatos nyugdíjrendszer, Budapest Gondolat.

Esping-Andersen, G. (1990) *The Three Worlds of Welfare Capitalism*. Princeton: Princeton University Press.

Gál, R. I. szerk. (2003): *Apák és fiúk és unokák, Jövedelemáramlás együtt élő korosztályok között*. Budapest Osiris.

Kozári M. (2012) *A nyugdíjrendszer Magyarországon Mária Teréziától a II. világháborúig* Budapest Gondolat

Mészáros, J. (2007): *Van megoldás*, Budapest, Barankovics István Alapítvány.

Schmähl, W. (1996): *Grundfragen der Gestaltung der Finanzierung sozialer Sicherung im Transformationsprozeß ehemals sozialistischer Volkswirtschaften*. In: *Die Umgestaltung der Systeme sozialer Sicherheit...*

Stiglitz, J. E. (1988): *Economics of the Public Sector* New York-London, Norton, 2nd edition. Átdolgozott magyar kiadás: *A kormányzati szektor gazdaságtana*, Budapest, KJK. 2000.

Thompson, L. (1998): *Older and Wiser: The Economics of Public Pension*, Washington, D.C., The Urban Institute Press.